

Katowice, dnia 09.09.2024r.

EO-III.310.1.2024.KL
(EO-III.KW-000308/24)

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (*t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 2383 z późn. zm.*) oraz art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 1 ust. 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (*t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 2111 z późn. zm.*)

postanawia

udzielić na wniosek interpretacji indywidualnej w zakresie opłaty skarbowej uznając za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż „(...) *pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu pełnomocnictwa za pośrednictwem rejestru KRZ*”.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10.06.2024r. (*data wpływu do tut. Urzędu 13.06.2024r.*) zwrócił się do Prezydenta Miasta Katowice z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia „*czy Wnioskodawca jako pełnomocnik zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego KRZ?*”.

Wnioskodawca przedstawiając opis zaistniałego stanu faktycznego wskazał, iż „(...) *jest osobą fizyczną - radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi, na etapie postępowania egzekucyjnego oraz na etapie postępowania upadłościowego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda postanowienie o ogłoszeniu upadłości osoby zadłużonej oraz wezwie wierzycieli Upadłego do zgłoszenia wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze, wnioskodawca za pośrednictwem tegoż systemu (Krajowy Rejestr Zadłużonych, dalej: KRZ) występuje do syndyka lub doradcy restrukturyzacyjnego ze zgłoszeniem wierzytelności. Wraz ze zgłoszeniem wierzytelności wnioskodawca przedkłada syndykowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie*”.

W związku z powyższym, jak wskazano, Wnioskodawca „*powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu w postępowaniu upadłościowym (etap zgłoszenia wierzytelności)*” i „*występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Katowic jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej*”.

W tym miejscu wskazać należy, że Wnioskodawca, z wyjątkiem zacytowanego powyżej ogólnego stwierdzenia na trzeciej stronie przedmiotowego wniosku o tym, że występuje do Prezydenta Miasta Katowice z wnioskiem o wydanie interpretacji nie uzasadnił w opisie zaistniałego stanu faktycznego sprawy, iż organem właściwym dla Wnioskodawcy ze względu na sprawę będącą przedmiotem interpretacji indywidualnej jest Prezydent Miasta Katowice.

Z uwagi na fakt, iż Wnioskodawca nie dowiódł, że ewentualna wpłata opłaty skarbowej winna nastąpić na rzecz tutejszego Organu podatkowego, pismem z dnia 08.07.2024r., znak: EO-III.310.1.2024.KL (EO-III.KW000308/24), wezwano Wnioskodawcę do uzupełnienia przedmiotowego braku formalnego wniosku. Wezwanie zostało odebrane w dniu 16.07.2024r. W odpowiedzi Wnioskodawca pismem z dnia 22.07.2024r., nadanym w dniu 23.07.2024r. (tj. w ostatnim dniu 7-dniowego terminu na uzupełnienie wniosku), poinformował, iż „(...) jako pełnomocnik procesowy przedkładałem pełnomocnictwa m.in. do występowania w imieniu mocodawcy (...) przed syndykami, m.in. przed Syndykiem (...), który prowadzi swoje biuro pod adresem: (...) Katowice oraz syndykiem (...) z siedzibą biura przy (...) Katowice. W sprawach upadłych, w których wyznaczeni zostali ww. Syndycy, sądem w którym wydane zostało postanowienie o ogłoszeniu upadłości Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowice, 40-040 Katowice. Przed tymi syndykami ma zostać złożony dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, co uzasadnia właściwość miejscową Prezydenta Miasta Katowice do wydania przedmiotowej interpretacji”.

Mając powyższe na uwadze Prezydent Miasta Katowice uznał się za organ właściwy do wydania interpretacji indywidualnej w zakresie wskazanym przez Wnioskodawcę.

W złożonym wniosku przedstawił własne stanowisko w sprawie stwierdzając, iż w jego ocenie „(...) pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu pełnomocnictwa za pośrednictwem rejestru KRZ”. Powyższe uzasadnił stwierdzeniem, iż „zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej (dalej jako: UOS). Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej
2. w postępowaniu sądowym”.

Wnioskodawca odniósł się do art. 5 ustawy o opłacie skarbowej (dalej jako: u.o.s) zauważając, iż „obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt. 2 UOS (pełnomocnictwo) ustawy o opłacie skarbowej - na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie”. Zdaniem przepis art. 1 u.o.s. „nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust 1. pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub
3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej”.

Wnioskodawca uważa, iż „zgłoszenie syndykowi wierzytelności dokonane za pośrednictwem KRZ nie jest czynnością dokonaną stricte przed sądem a ponadto, syndyk nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej”.

Uzasadnienie swojego stanowiska (w punkcie pierwszym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej) rozpoczął od stwierdzenia, iż brak jest możliwości uznania syndyka za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, zaznaczając, iż „postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie upadłościowe podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego”. Wnioskodawca zauważył, iż w temacie tego gdzie zaklasyfikować postępowanie upadłościowe istnieje wiele poglądów, i tak według S. Włodyki postępowanie upadłościowe zaliczyć należy do postępowań wykonawczych (Pojęcie postępowania..., s. 326), z kolei P. Nazarewicz (Charakter postępowania upadłościowego oraz wpływ upadłości na procesowe postępowanie cywilne, PPH 1992/1, s. 13), a także W. Broniewicz (Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2006, s. 20), są zdania odmiennego, tj. klasyfikują postępowanie upadłościowe jako odrębny rodzaj postępowania cywilnego (obok innych rodzajów postępowania cywilnego). Wnioskodawca wspominał również o tezie W. Siedleckiego (Postępowanie cywilne – zarys wykładu, Warszawa 1998, s. 29), zdaniem, którego postępowanie upadłościowe jest specjalnym postępowaniem o charakterze egzekucji uniwersalnej skierowanej do całego majątku dłużnika, który na wskutek zadłużenia stał się niewypłacalny. Ponadto, zwrócił

uwagę na fakt, iż „do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, jak i do postępowania toczącego się po ogłoszeniu upadłości (art. 229 pr. up.) w sprawach nieuregulowanych ustawą stosujemy odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej ustawy z 17.11.1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego”. Wnioskodawca uznał za zasadne stwierdzenie, iż „postępowanie upadłościowe, a w szczególności postępowanie prowadzone przez syndyka lub doradcę restrukturyzacyjnego nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej”.

W dalszej części swojego wniosku odniósł się do art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, gdzie wymienione są podmioty uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, tj. ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (*zespólonej i niezespólonej*) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco, wskazując przy tym, iż nie można zakwalifikować syndyka (*doradcę restrukturyzacyjnego*) do żadnego z ww. podmiotów.

Wnioskodawca nadmieniał również, iż syndyka powołuje sąd w drodze postanowienia, podkreślając przy tym, iż syndyk nie jest pracownikiem sądu (*w ramach sprawowanego urzędu*), a także, iż nie zawiera się z nim umowy o pracę (*ani jakiegokolwiek innej umowy cywilnej*), w związku z faktem, iż nie istnieje jakiegokolwiek podległość służbowa czy zależność od kogokolwiek poza określonymi kompetencjami sądu lub sędziego – komisarza. Biorąc pod uwagę powyższe pomiędzy syndykiem a wierzycielami, upadłym lub masą upadłości nie istnieje żadna więź prawna, a syndyk nie ma prawa pobierać od nich jakichkolwiek opłat, ponieważ im nie podlega.

stwierdza również, iż „syndyk, wykonując zadania powierzone mu przez ustawę, nie ma kompetencji władczych ani uprawnień do stosowania przymusu”, powołując na poparcie tej tezy art. 174 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe (dalej jako: PU) zgodnie, z którym „jeżeli syndyk napotyka przeszkody przy obejmowaniu majątku upadłego, to wprowadzenia syndyka w posiadanie majątku upadłego dokonuje komornik sądowy. Syndyk nie może również stosować środków przymusu wobec upadłego, który utrudnia mu wykonywanie jego czynności, ukrywa majątek lub w inny sposób uchybia swoim obowiązkom”. Wnioskodawca wspominał również o art. 156 ust. 1, art. 51 ust. 1 pkt 6 oraz art. 170 p.u. zgodnie z którymi syndyka powołuje się w razie ogłoszenia upadłości, w drodze postanowienia sądowego o ogłoszeniu upadłości, a także w razie odwołania, zmiany lub wygaśnięcia funkcji poprzedniego syndyka.

Kończąc swoje rozważania w punkcie pierwszym Wnioskodawca stwierdził, iż brak jest podstaw aby można było uznać syndyka za organ administracji publicznej lub inny podmiot niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W następnej kolejności (*punkt drugi wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej*), uzasadniając swoje stanowisko, Wnioskodawca odniósł się do kwestii braku możliwości uznania syndyka (*doradcę restrukturyzacyjnego*) za sąd, a postępowania prowadzone przez niego za postępowania sądowe, wskazując na różnice pomiędzy syndykiem a sądowymi organami postępowania upadłościowego (*tj. sądu i sędziego-komisarza*), mianowicie wskazał, iż syndyk nie posiada uprawnień władczych, uprawnień do samodzielnego wydawania orzeczeń wiążących uczestników postępowania, a także „do władczego kształtowania sytuacji innych podmiotów w drodze orzeczeń” – zgodnie z art. 260 ust. 1 i 351 ust. 1 p.u. mówiącymi m.in. o tym, iż sporządzona przez syndyka lista wierzytelności czy też plan podziału funduszy masy upadłości jest zatwierdzany przez sędziego-komisarza. Ponadto, przytoczył część uzasadnienia projektu ustawy o zmianie ustawy - p.u. oraz niektórych innych ustaw (*ustawa weszła w życie 24.03.2020r. druk nr 3480 – str. 20*) brzmiące następująco: „W związku ze zmianą określoną w art. 51 u.st. 1 pkt 4, polegającą na tym, że proponuje się, aby zgłoszenie wierzytelności było dokonywane bezpośrednio syndykowi, mogłaby się pojawić wątpliwość, czy zgłoszenie to przerywa bieg przedawnienia, skoro nie jest to czynność przed sądem, gdyż syndyk nie jest organem sądowym. Syndyk ustala listę wierzytelności, ale lista ta jest następnie zatwierdzana przez sędziego-komisarza. Wydaje się więc, że dla zapewnienia bezpieczeństwa obrotu prawnego celowe jest jednoznaczne uregulowanie, że zgłoszenie wierzytelności przerywa bieg przedawnienia (*por. też zmianę do art. 178 ust. 3*)”.

Na poparcie swojego stanowiska Wnioskodawca powołał się na materiały szkoleniowo-dydaktyczne opublikowane i udostępnione przez Instytut Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego (*stan prawny na grudzień 2020r.*), w których praktycy prawa upadłościowego (*sędziowie, radcy prawni*) wyrazili swoje zdanie, iż opłata skarbową uiszczaną od pełnomocnictw składanych wraz ze zgłoszeniami wierzytelności powinna być stosowana zgodnie z wykładnią wypracowaną do pełnomocnictw składanych komornikom. zaznaczył,

iż w ww. materiałach szkoleniowo-dydaktycznych powoływano się na interpretacje, które nie są już aktualne. Wnioskodawca przytoczył również część odpowiedzi na jedno z pytań w ww. materiale szkoleniowym, dot. organu podatkowego właściwego miejscowo w sprawach opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwestię

czy jest ona należna, przytaczając fragment z komentarza Z. Ofiarskiego „Ustawa o opłacie skarbowej. Ustawa o podatku od czynności cywilnoprawnych”, tj. „Zwraca się także uwagę na to, że w art. 6. ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, iż obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Oceniono w piśmiennictwie, że taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie. Tymczasem pełnomocnictwo w postępowaniu egzekucyjnym złożone do akt komorniczych jest skuteczne także w postępowaniu przed sądami (np. ze skargi na czynności komornika o udzielenie przybicia (...)). Sąd bada akta komornicze także pod kątem tego, czy zawierają pełnomocnictwa procesowe. W tej samej sprawie adwokat, który złożył pełnomocnictwa u komornika, nie będzie miał obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, a adwokat, który złożył to samo pełnomocnictwo w sądzie, obowiązany będzie ją zapłacić (...). Jak wskazał Wnioskodawca „problem ten odmiennie zinterpretowano w ramach urzędowej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. Organ podatkowy zaprezentował stanowisko, według którego określenie „postępowanie sądowe” użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. należy rozumieć szeroko, zgodnie z zakresem tego pojęcia określonym w art. 1 k.p.c.(...). W związku z tym organ podatkowy do sądowego postępowania cywilnego zaliczył m.in. postępowanie egzekucyjne (...). W konkluzji przyjął (organ podatkowy – przyp. aut.), że postępowanie egzekucyjne prowadzone według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia postępowania sądowego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s.”.

Zdaniem Wnioskodawcy rozważania dotyczące opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi można odpowiednio odnieść do pełnomocnictwa składanego syndykowi.

Wnioskodawca ponadto powołał się również na utrwaloną linię interpretacyjną, w przedmiocie uiszczenia opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa, załączając do swojego wniosku:

1. interpretację Prezydenta Miasta Poznania z dnia 18.12.2020r., znak sprawy: FN-XIV.310.8.2020;
2. interpretację Prezydenta Miasta Gdańska z dnia 12.04.2021r., znak sprawy: WBMiP.3120.153.2021.AK;
3. interpretację Prezydenta Miasta Białegostoku z dnia 07.01.2021r., znak sprawy: DFN-V.3130.443.2020;
4. interpretację Prezydenta Miasta Kielc z dnia 29.12.2020r., znak sprawy: PNW-III.3130.4.38.2020;
5. interpretację Prezydenta Miasta Opola z dnia 01.12.2020r., znak sprawy: FK-KP.310.00001.2020;
6. interpretację Prezydenta Miasta Częstochowy z dnia 21.12.2020r., znak sprawy: PO-3130.1.7.2020.

We wszystkich ww. interpretacjach organ podatkowy uznał, iż pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa. Ponadto, powołał się na wyrok (*korzystny dla Skarżącego*) Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 8 czerwca 2021r., sygn. akt: III SA/Wa 123/21, w przedmiocie uchylenia zaskarżonej interpretacji dot. ww. opłaty skarbowej, wydanej przez Burmistrza Miasta Garwolina, w której to organ podatkowy przedstawił stanowisko odmienne od stanowiska zaprezentowanego przez Wnioskodawcę, czego skutkiem było m.in. uchylenie zaskarżonej interpretacji.

Kończąc swój wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca wyszczególnił m.in. następujące twierdzenia: „postępowanie egzekucyjne nie mieści się w zakresie postępowania sądowego (...)”, „egzekucja sądowa nie jest postępowaniem sądowym w rozumieniu art. 1 ust. pkt 2 o ustawie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej (...)”, „zgodnie z wyrokiem z 20 stycznia 2004r. sygn. akt: SK 26/03 Trybunału Konstytucyjnego komornicy sądowi działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej”, „(...) komornicy są strukturą wyodrębnioną (...)”. Komornik sądowy nie należy do żadnej kategorii podmiotów wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 § pkt 3 k.p.a.; komornika sądowego nie może obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” (...). Podsumowując swój wywód Wnioskodawca stwierdził, iż „Nieścisłości, braki, czy też nieprecyzyjność przepisów w tym zakresie nie może obciążać podatników stosujących prawo”.

Na zakończenie swojego wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej ocenił, iż „skoro rozważania w zakresie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego syndykowi można odpowiednio odnieść do pełnomocnictwa składanego komornikowi, za w pełni zasadne uznać należy stwierdzenie, iż pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej”.

Mając na uwadze powyższe Wnioskodawca wniósł o potwierdzenie swojego stanowiska.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca złożył stosowne oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ust. 4 powołanej ustawy Ordynacja podatkowa oraz uiścił należną opłatę za wydanie interpretacji

w kwocie 40,00zł zgodnie z art. 14f niniejszej ustawy, a dowód wniesienia opłaty (*kserokopia potwierdzenia wykonania operacji przelewu w dniu 10.06.2024r.*) załączył do wniosku.

Mając na względzie przedstawiony zaistniały stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było zbadanie czy złożenie pełnomocnictwa syndykowi lub doradcy restrukturyzacyjnemu drogą elektroniczną (*przez system teleinformatyczny*), podlega opłacie skarbowej. W konsekwencji należało przeanalizować obowiązujące przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (*Dz. U z 20232r. poz. 2111 z późn zm.*), która zawiera szereg unormowań odnoszących się do obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Aktualnie obowiązująca ustawa nie wprowadza powszechnego, tj. dotyczącego wszelkich dokumentów udzielonych pełnomocnictw lub prokury, obciążenia opłatą skarbową.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Również w art. 1 ust. 2 u.o.s. mowa jest o opłacie skarbowej należnej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w innym organie niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej. Powołany art. 1 stanowi zamknięty katalog zdarzeń warunkujących powstanie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Jednocześnie zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 (*tj. w podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez ten podmiot zadań z zakresu administracji publicznej*). To oznacza, że złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii w innych organach niż wymienione nie rodzi obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że sprawa z zakresu administracji publicznej to sprawa tocząca się przed organami administracyjnymi. Będą to wszelkie sprawy toczące się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego i na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej (*w tym postępowania przed organami celnymi*).

Postępowanie sądowe to wszelkie postępowania toczące się przed sądami, czy to powszechnymi czy to administracyjnymi. W piśmiennictwie wskazuje się, że z uwagi na to, że wymiar sprawiedliwości w Polsce sprawują sądy i trybunały, wydaje się, że opłacie skarbowej podlega także złożenie dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym i przed Trybunałem Stanu. W świetle powyższego uznać należy, że syndyk lub doradca restrukturyzacyjny nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s.

Reasumując, wskazać należy, że w ocenie tutejszego Organu czynność złożenia do syndyka lub doradcy restrukturyzacyjnego dokumentu pełnomocnictwa (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) przez pełnomocnika za pośrednictwem systemu teleinformatycznego KRZ nie rodzi obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o zaistniały stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy o opłacie skarbowej w okolicznościach stanu faktycznego podanego przez Stronę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisów ustawy o opłacie skarbowej wyłącznie w kontekście zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2023r. poz. 1634 z późn. zm.*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).

z up. Prezydenta Miasta Katowice

Karolina Gorczyca

Zastępca Naczelnika Wydziału
Egzekucji i Orzecznictwa Podatkowego
Kierownik Referatu